

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa J. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Calsina

ADAGI EN ACCIÓ

—Qui té gana somnia pa

Antiacadèmics “quand mème”

Entre els escriptors més coneguts — que no són pas els més bons — de Madrid i províncies hi ha hagut aquests dies un ver pugilat per a entrar a l'Acadèmia.

Tots els candidats que es presentaven a aquelles eleccions eren dignes d'ésser proclamats diputats de la llengua, membres vitalicis de la Cambra legislativa de l'idioma.

Tots ells porten, des de què van néixer, l'Acadèmia al cos. I no una acadèmia, sinó deu acadèmies.

Que els nomenin, doncs, a tots acadèmics de Reial Ordre i que ens deixin tranquils; que no escriguin més. Que escriguin tots els que no vulguin ésser acadèmics, tots els que literariament visquin fora de la llei, que són els que nosaltres llegirem.

L'Acadèmia de Pidal, de Maura, de Comeleran, del comte de Ceste, de Ricard León, a nosaltres no ens interessa.

Totes les acadèmies i els diccionaris de les acadèmies són tombes, són panteons. Els únics mots vius són els del carrer, els que el poble gasta; són els que no són al diccionari.

Nosaltres no volem res amb les “vieilles perruques” de la literatura.

No compremem la bogeria d'aquella princesa que va anar a París a immolar el seu pudor a un immortal, que segurament ho era per un llibre que ell no havia escrit.

Els mortals res tenim que veure amb els immortals.

Sentim per ells el mateix desafecte d'En Flaubert, que tota la vida va patir la fòbia dels “epiciers” i dels acadèmics.

Ens produeixen aquests la mateixa hilaritat que a Geroni Gognard, que no perdia ocasió de prendre'ls el pèl.

El nostre sant patró és Rabelais, pontífex de l'antiacademicisme, condemnat per l'Index i la Inquisició, autor que les mòmmies no poden llegir sense arrufar el nas i sense senyar-se.

Cada matí resem com Rubén Darío: “De las epidemias, de horribles blasfemias, de las academias, líbranos, Señor.”

La divisa “limpia, fija y da esplendor” ens sembla pròpia, més que d'una corporació literària, d'un cirabotes, que també neteja, raspalla i treu llustre.

Les acadèmies són la pleta de la vulgaritat.

Tenen per objecte fer el motllo pels cervells, no amb el fi d'eixamplar-los, sinó d'abonyegar-los.

La seva missió és vetllar per la castedat de la llengua, vigilar aquesta com una dona i fer-li guàrdia per a què no li manqui el respecte el poble, per a què no ens prenguem amb ella familiaritats inconve-

Una santa aliança contra Rússia

Es això el que es tracta de fer per endegar el bolxevisme?
Es aquest el càstig que es vol aplicar a Moscú per la seva propaganda i les seves activitats a Xina?

Alguns fets de darrera hora ho fan sospitar.

D'aquesta manera és generalment interpretada la detenció dels sudistes de la senyora de Borodin, l'ambaixador dels Soviets a Canton.

I aqueixa mateixa significació s'atribueix a la ratificació per part d'Itàlia de la incorporació de Besaràbia a Rumania.

Amb aquest reconeixement, Itàlia sembla que entra al bloc antisoviètic, a la Santa Aliança de potències occidentals que es va congriant.

Tenim tanmateix fe en el poble anglès.

Al Govern britànic hi ha dos ministres partidaris decidits de l'encerclament de Rússia.

Aquests senyors són Churchill i Birkenhead.

Chamberlain i Baldwin vacillen, no saben de quin costat tombar-se.

La por al laborisme, a les masses treballadores d'Anglaterra els fa ésser prudents.

No arribarà a constituir-se el bloc, la Santa Aliança de què parlem.

Es va poder fer contra Alemanya. No es farà contra Rússia.

Alemanya era l'imperialisme. Rússia és la revolució.

nients i no la taqui el fang del carrer que és la puresa mateixa.

Amb aqueixa respectable dama no hi poden tenir tractes més que els vells xarucs que estiguin lligats amb ella pels vincles del sant matrimoni. No se la pot empaitar, fer víctima d'assalts i violacions, fer fills clandestinament. La maternitat i la fecunditat són sacrificades a la virginitat eixorca.

A la porta de les acadèmies hi hauria d'haver un cartell que digués: Prohibida la vida. Prohibit, ésser geni, tenir originalitat, personalitat. Obligatori, escriure amb ploma d'oca—panxa i no ala—. Penat, l'escriure amb ploma d'àguila—ala i urpa i no panxa.

ANGEL SAMBLANCAT.

La misèria del rebaix

Hem llegit una polèmica de gent de moll. Un treballador molt indignat—la gana és dolenta—va llançar quatre veritats a la cara dels capatassos i aquests corrents anaren a dir-ho al papà. Pobrissons!

Nosaltres, els que coneixem la vida del moll, no podem guardar silenci davant d'un assumpte tan seriós com el que es discuteix. En primer lloc, perquè és repugnant que en ple segle xx *existeixi* aquest microbi de la gana; i segon, perquè creiem que la gent del moll no és mereixedora d'un tractament tan ingràt i poca-solta. Per això, precisament, volem trencar una llança a favor seu, a veure si aconseguim que el senyor Casany procuri posar remei a una qüestió que no té res de peliaguda i que amb una mica de voluntat està resolta.

Els treballadors del moll tenen un *Montepío* que es titula el "Real Montepío de San Pedro Pescador". Doncs, bé, dintre d'aquesta entitat hi han 300 obrers que es moren de gana, que tenen de conformar-se mirant com els seus companys s'emporten l'excés de setmanada a casa seva. En el nostre concepte, això no és lògica, ni humanitat i molt menys quan es fa amb la forma despectiva que tots sabem. Si aquests 300 obrers tenen un concepte format de la dignitat i no volen concretar-se a baixeses que potser les hi exigeixen, o bé volen fer valer la reglamentació que tenen estatuida de curar que ningú ultrapassi la jornada legal de les vuit hores, fan molt bé i no són mereixedors de suportar aquesta guerra sorda que se'ls fa de sota mà. Nosaltres creiem

que el senyor delegat del Treball estudiarà l'assumpte amb tota cura i farà justícia sense contemplació de cap mena.

J. S.

La patata primerenca

Els abassegadors de patata primerenca estan treballant activament aquí i a Madrid i fent tota mena de gestions per a què s'autoritzi l'exportació de l'esmentat tubèrcul.

No som nosaltres enemics del comerç exterior.

Però amb l'exportació de subsistències, d'elements i aliments de primera necessitat cal anar amb compte.

Només es pot permetre l'exportació d'aquests productes quan el mercat nacional n'està degudament proveït i el preu a què es venen no està en desproporció amb el seu cost i la seva vàlua corrent.

Es aquest el cas ara de la patata Royal Kidney?

Hi haurà, aquest any, suficient patata primerenca per al consum de Barcelona?

El preu de la mateixa no pujarà als núvols com en les darreres campanyes, a conseqüència de les complacències tingudes amb els negociants?

Els interessos d'aquests senyors potser siguin respectables.

Però els de la gran massa consumidora

DIALEG D'ACTUALITAT

—I vostè, què demana?
—Treball.
—Per ara no n'hi ha. Torni el novembre de 1937.

encara ho són més.

I l'interès públic demana que en la qüestió de la patata primerenca no s'obri gaire la mà.

Senyor ministre del ram, se n'entera?

Venizelos candidat a la Presidència de la república hel·lènica

Llegim que Venizelos presentarà la seva candidatura a Grècia en les properes eleccions presidencials.

Venizelos farà bé, si li convé, en presentar la seva candidatura; però els republicans grecs encara faran millor si no l'elegeixen.

No l'elegiran. No seran tan suïcides. No hi hauria a Grècia república per a un any.

Venizelos és el Romanones grec.

Es un liberal passat de moda. Un liberal com el nostre comte coix, és a dir, de pa sucat amb oli.

Durant la guerra el polític cretenc fou aliadofil. Era l'home dels aliats a Grècia i fins a Orient.

Clemenceau diposità en ell la seva confiança, l'ajudà en la lluita contra Constantí.

Però després s'eclipsà. Treballà per a mantenir la monarquia quan el règim havia fracassat. I abans que reconèixer el nou ordre de coses, marxà a l'ostracisme.

No creiem que s'hagi penedit. Els homes com En Venizelos no rectifiquen.

Si els hel·lènics li entreguen la nau de l'Estat, adéu república!

Regraciament

Un nostre amic ens ha assegurat que un predicador anomenat Vallet, en unes conferències que donà a l'església de Santa Anna, al·ludí d'una manera directa i escaient la nostra CAMPANA DE GRACIA.

Sabem agrair a tothom, sigui qui sigui, que té delicadeses per a nosaltres. Per això regreiciem al P. Vallet.

Tant és així, que volem aconsellar els nostres estimats lectors que quan vegin anunciades prediques d'aquest tal P. Vallet, vagin a oir-les. Es divertiran de debò.

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

COSACS I XINESOS

¡Hurra, cosacos del desierto, hurra!

¡La Europa os brinda espléndido festín!

ESPRONCEDA.

Que el món sempre dona voltes

és una cosa evident;

i encara més, que en un segle

dóna un giravolt complert

la Història, aquesta pel·lícula

sempre plena d'interès.

Un grapat d'anys endarrera

(no en manquen gaires per cent),

Espronceda, que portava

moll de fòsfor al cervell,

cridava als cosacs terribles

del Don i no sé d'on més,

per tal de venir a Europa

a fer-ne repartiment,

ja que segons es pensava,

trontollaven els Governos

i totes les monarquies

se n'anaven a passeig.

La profecia temuda

que féu furor al seu temps,

ara tots podem ben veure

com es compleix... al revés.

Els cosacs ja són a Eutropa,

i a Barcelona també;

els havem vist com lluien

el seu "garbo" pels carrers

amb altes botes de cuir...

amb el pantalon vermell...

amb aquella vesta verda...

amb el morrió de pel...

mes ail, no són els centaures

que vivien al desert,

sinó uns bons equilibristes,

insuperables genets

que moren al "Circ Equestre"

que el seu cos ferm i lleuger

sembla talment fet de goma,

i tan tranquil, resisteix

les contorsions més estranyes

i els moviments més lleugers.

Cosacs del "Don" uns jorns foren;

avui són del "Din", només!

que res hi ha que no canviï

a la bufada del temps.

Aquí tenim els xinesos;

pacífics, tranquils, serens,

que sols d'arròs s'atipaven

i una miqueta de peix

i de fulles de camèlia

i llepadetes de mel.

Xinès, volia dir suro

i volia dir pacient

i home sempre susceptible

de què tothom l'enganyés.

Els mandarins els manaven,

els mandarins també,

i era un Celestial Imperi

el de la Xina, talment.

Però de sobte, s'hi fiquen

les idees dels soviets

i s'aixeca un rebombori

que trasbalsa el món en pes,

car "es maten com a xinos",

segons dita del temps vell.

I la vella Europa hi corre

de la por grossa que té

de què al fi els nacionalistes

surtin amb el seu intent

de manar a casa seva,

com sembla que té de ser,

lliurant-se a trompada meta

de tot jou dels estrangers,

i de faisó especialíssima

del fort predomini anglès.

Oh, magnífic Espronceda!

poeta noble i valent

al qual els cosacs fan figa;

si fossis al nostre temps

escriuries alabances

de l'ardit poble xinès

FLOK.

OBRA NUEVA

Alfonso Vidal y Planas

La Virgen del Infierno

(NOVELA DE PRESIDIO)

Un tomo 8.º

Pesetas 4

Santiago Rusiñol

La "Niña Gorda"

NOVEL·LA

1 tom Ptes. 3 50

Padrines de guerra i fillols

A Na E. E.

El carter ha arribat de cercar els paquets de lletres i diaris, i ja és l'hora de reparar-los a la tropa.

Com que estem a un campament, lluny de les avançades, on regna tota tranquil·litat, tots quants estem lliures de servei, ens apropem al barracó de l'oficina de la companyia. Al poc, surt el caporal carter, que puja dalt d'un tamboret, al voltant del qual fem rotllo, i comença a llegir fortament un per un, els noms escrits en sobres arribats:

—Fulano de Tal.

—Presente!

—Zutano.

—Presente por él—crida un que recull la lletra per a l'absent.

Mica en mica, el pilot d'homes que rodejava al carter es fa menys tupit, doncs els que van recollint la seva correspondència s'allunyen, per a buscar en la soledat, ample camp per a les emocions que els produirà la lectura de les frases dels seus, pares, xicoteta o amic. Resten oïnt noms els poquets als qui no ha arribat la desitjada misiva, i altres, més poquets encara, que no en reben mai, però no saben per quina força desconeguda, s'atansen al grup general a l'hora del repartiment, i són, generalment ells els que guarden les lletres dels que estant de guàrdia o fent qualque servei no poden assistir a l'acte importantíssim de la recepció del correu.

De totes les lletres arribades, les que volem alludir amb prefeerència, són les que envien les padrines de guerra.

Molt diferent del que succeeix amb les altres, aquestes són llegides en comú per bandes de cinc, sis, deu o més soldats, que frueixen tots alhora de les noves que aquesta ha escrit, per a un sol d'ells. Tal vegada ella no desconeix, o quan menys sospita, que ses idees no són cap secret per als amics de son fillol; sinó, llegim el que dies enrera escrigué una padrina francesa d'un soldat català:

«... avec une petite camarade nous passons souvent près de la caserne, et chaque fois que le facteur vient de passer, nous voyons des groupes de soldats autour d'un autre, parce que celui-ci vient de recevoir une lettre de sa chérie/C'est la lecture en commun; c'est bien une partie de plaisir pour tous ces petits bleus.»

Després afegeix:

«Tu sais, je ne me facherai pas si tu faisais de même avec les miennes, car je serais heureuse si mes lettres pouvaient servir de joie pour tes camarades aussi bien que pour toi.»

La padrina de guerra francesa coneix a fons aquest gènere de correspondència; altrament, allà es popularitzà tant quan la gran guerra, i s'ha escrit tant sobre aquest tema que, avui dia, ha degenerat ja la idea primitiva que definia la Padrina de Guerra. No en resten ja a França de padrines dels soldats. Tot anunci que es posa en els periòdics tals com *Frou-Frou*, anuncis que es paguen, no tenen altre fi que cercar per al soldat que se l'ha costejat, una xicoteta amb qui passar joiosament els jorns de permís, o mirant més lluny encara, trobar una companya lliure amb qui fer bromes en ésser llicenciat. La part pràctica sol tenir molta importància en aquestes, en general, curtes correspondències; en canvi, el costat sentimental o romàntic no en té cap. Aquí, a Espanya, no s'ha arribat a aquest

punt; són moltes les padrines que es prenen la seva tasca de vetllar per al seu fillol amb molta bona fe, i cal dir també que hi han moltíssims fillols que són dignes d'ésser atesos, i sé més de deu casos de casoris entre ex-padrina i ex-fillol, casoris de gent humil, la nova dels quals ha sortir a la Premsa, com ha succeït en casos semblants en els que ell, ella, o tots dos, eren de casa bona i han fet ús del bombo.

Entre els fillols hi ha el fillol pur i el fillol explotador.

Entre els purs hi són els que els hi agrada la correspondència sentimental, sense cap idea egoista; a aquests, un regal una mica valuós vingut de la seva padrina els deixa en un dubte estrany: la joia de tenir una prova de l'estimació d'ella i la por d'acceptar-lo francament, per si se'l pot creure interessat; aquestes dues idees el confonen i l'atabalen un cert temps. Un fillol pur agraeix una foto, un mocadoret brodat d'ella, el perfum del paper de lletres, qualques flors que ella li envia, un llibre, diaris i revistes, etc.; però fuig dels regals en metàl·lic, dels paquets de provisions, en fi, de regals costosos, quines coses no parlen al seu cor ni responen al seu ideal. Escriu per necessitat d'esplaiar el seu esperit, i ho fa bé o malament, però ingenu, i a voltes a risc de semblar ridícul de tan franc.

El fillol explotador sap de sobres que escriu bastant bé i coneix mil trucos per a interessar les seves correspondentes (acostuma tenir més de dues i més de cinc padrines). Aquest és escrivent d'oficines militars, soldat, caporal o sergent; d'aquests darrers n'hi han moltíssims que són militars professionals, és a dir, reenganxats. Tots tenen nombroses padrines apasagades i signen amb diferents noms, tots que sonen bé, *Fulano de la Torre, Zutano Fèrez del Castillo, Mengano de Zúñiga del Carnero, etc.* Fins un tingué la barra d'anunciar-se, *José María Ladrón de la Sierra*. Ells tenen ull clínic per a endevinar a les primeres de canvi que la padrina nova s'explicarà (explicar vol dir enviar regals o diners), i aviat les ferides en accions de guerra, que potser ni tan sols han estat malalties imaginàries, contratemps insospitats, etc., els fan menesterosos de qualque *dàdiva* que saben demanar finament a la padrina generosa. Quan una padrina no s'explica, de seguida se la deixa: seria temps perdut seguir amb ella.

Quant al gènere de padrines n'hi ha de moltes classes:

La padrina rica i generosa, vella o jove, però sols amb la idea de protegir el seu soldat, moral i materialment, que envia uns escapularis i seguidament un gir de cent pesetes. Aquesta la desitgem per fillol pur i necessitat, i per a aquell soldat que no té família que li escrigui paraules confortants.

La padrina "bien", que tenia fillol quan era moda i de les que en resten encara qualques exemplars. Té fillol per a parlar d'ell a les seves relacions, i donar-se to "filantròpic". Es ditxosa si troba un fillol que escrigui amb ortografia i més si té una mica de *xispa* en les seves idees, sempre que no sigui massa atrevit i no parli de religió; així pot ensenyar les missives d'ell a les seves amigues i contar-les-hi la història d'ell, que és de bona família anada a menys, i que s'enganxa al Terç per contrarietats amoroses (o perquè no el fiquessin a la presó). Aqueixes les donarien totes als fillols "bien" i als explotadors.

La padrina obrera. Una xicoteta que potser es llança inconscientment a oferir-se a un soldat per a apadrinar-lo; potser ella no té gaire ortografia; això l'exposa a ésser refusada si s'adreça a un "bien" o a un explotador, però, si troba un xicotet de la seva talla, moral e intel·lectualment parlant, tots dos fan forrolla, doncs, s'entenen a la perfecció. Hi ha canvi de retrats aviat, i la vista recíproca de la seva fesomia els anima a creure's mútuament, doncs tota obrereta que demés del seu treball, pensa en ocupar-se de fer la vida menys avorrida a un soldat, ha de tenir per força un mirall franc i de bondat, que marcat en la "foto" que ella envia al seu soldadet, fa sentir a aquest fonda simpatia per ella, i confiança al mateix temps. Ella s'interessa per les noves de la guerra, llegeix els diaris, sap quan embarquen tropes i quan en llicencien, etc. Això, mai l'havia preocupat, però té un amic, potser més que amic, la vida i llibertat del qual són a mercè de qualsevolga va-i-vé o maniobra de guerra o d'un decret ajornant

POESIA DEL TEMPS

—Després diran que és bonica la Primavera!

el llicenciamnt d'una quinta. Ella li envia petits regals, el valor material dels quals és al nivell dels seus mitjans de vida; fa el paquet amb les seves pròpies mans, amb cura i amor, i és ella mateixa que el porta a certificar, molt diferent de certes padrines "bien", les quals tot això ho encarreguen a la minyona. L'obrereta sentimental troba un cor germà en el del seu fillol pur, manyà, fuster, electricista, etc., abans d'ésser soldat, i en les mútues lletres i canvis d'obsequis troben un plaer que mai havien sospitat pogués existir per a ells; no és estrany que del mig d'aquesta harmonia d'idees i sentiments neixi un prometatge sòlid i encertat.

Nosaltres aplaudim totes les padrines, però, sobre totes, venerem les petites padrines obreres, que en tot moment de la jornada del seu treball tenen un pensament per al seu soldat i li escriuen aprofitant, millor dit, robant moments al seu descans, quan, al vespre, acabades les feines de la casa, que segueixen a les del taller o fàbrica, agafen la ploma, i, amb un esforç de voluntat, allunyen la son que els pesa sobre les parpelles, per a escriure uns mots carinyosos i confortants a ell, que, en llegir-los i interpretar-los, serà envaït de dolça emoció i agraïment, sentiments precursors d'un nou sentiment més profund i més agradable que tard o d'hora s'ha de manifestar, i farà pensar i desitjar que un dia pugui canviar la seva padrina de guerra en padrina de pau i amor, companya seva per a tota la vida.

Visquen les padrines de pau!

LLORETA.

Melilla, març de 1927.

BLANES

Una necessitat gran m'empeny a agafar novament la ploma, després de molt temps de no fer-ho.

Molt poc agradable m'és l'escriure, havent de dir les coses que, per desgràcia, no puc per menys de relatar.

Jo voldria, poder contar d'aquest poble llevantí boniques coses; però tindria de fer d'adulador, i això ho trobaríeu detestable.

Per això vaig a tractar amb tota sinceritat i justesa, el problema que avui afecta més als habitants d'aquesta vila.

Una gran majoria d'habitants de Blanes són encara avui víctimes de tota classe de prejudicis i la mostra més evident del que dic, ens l'ofereix la joventut.

L'amor que sento per tot el que encarna i representa la vida, ha fet que en ella hi posés la meua atenció, i per tal motiu puc parlar-ne.

La característica de la joventut blanenca és l'afició a vestir a l'"Oxford" i tallar-se els cabells a la "garçonne", ho i conservant a bastament la ignorància.

La ignorància i la superstició són les dues urpes que oprimeixen els blanencs.

Per ignorància, veureu els joves anar al ball a malmetre llurs cossos amb la "charlestomania"; llegir setmanaris, llibres i novel·letes depravants; jugar a la cossa, a la clatellada, fer tot l'imaginable, menys l'home, encara que en certs moments ho pretenguin ésser.

Per ignorància, veureu també les joventetes com descuiden tot el més útil per a cuidar el cutis, el clatell i tot el que no les faci semblar dones.

Aquestes dues ignoràncies, s'agermanen amb l'impuls de mal entesos sensualismes, i llavors donen lloc a aquests espectacles que sovint es veuen de parelles, que en la quietud de bonics paisatges, es degeneren il·lícita i mútuament, profanant amb son amor viciós i trist el pur i viu, que al seu damunt canten les aus.

Però, d'aquests espectacles que tant envileixen, no en són solament ells els culpables, no; ho són també llurs pares, per la llibertat amb què els deixen i per la superstició i preocupació de no instruir-los en las qüestions sexuals, de qual desconeixement són després víctimes.

Així és a grans trets pintada la vida lamentable dels blanencs, la qual, corre a passos gegantins a precipitar-los en la imbecilitat i la degeneració.

Per tant, jove blanenc, deus, sense perdre temps, deixar aquests plaers banals i fer-te home.

Tu, joventella, deus deixar de polir artificiosament ton cos, per a enfortir el teu esperit; no vulguis que cap jove rebí en la teva ànima inculta la decepció que segurament tu, atreta per la formosor de l'esclofolla d'una nou, hauràs rebut en trencar-la i trobar-la buida. Emplena, per tant, el teu esperit aalment moral i intel·lectual.

I vosaltres, pares, que afanyosos per a guanyar diners, descuideu els vostres fills per a criar curiosament conills, cabres, cavalls, bous i altre bestiar, cercant entre ell la flor de la raça, heveu, abans que tot, de vetllar pels vostres plançons.

I així, de cara tots a un enlairament ideal, assolirem aviat el benestar, l'amor, la bondat i l'harmonia, símbols reals amb què formarem el marc daurat al pintoresc quadro de la nostra joliva vila llevantina.

ANNA FERRER.

PRESONS D'EUROPA

1.ª sèrie LES PRESONS DE BARCELONA Ptes. 2

2.ª sèrie » » » » » 2

Per F. Girbal Jaume

tercera sèrie

LA BASTILLA Pessetes 2

Per Lluís Capdevila

Per causes alienes a nostra voluntat, aquesta setmana ens veiem privats de publicar el fulletí de **Un tros de paper**

Diàlegs al vol

—Bufa, noi; on anem tan arriats
—Hola, "Llauna"! Venim de l'església, de batejar el nano, i anem als "Republicans" a fer una mica de tiberi.
—Sí, sí; aneu que us pelin a "lo Perico".

—Si aquest any no aneu a missa, Nostre Senyor us abandonarà i tindreu "pidèmies" i males collites.

—No en féu cas, banauts. Que despullat com va, no el deixaran entrar a cap "puesto..."

—Ves, "pavero", ves! Que si la teva dona no anés a rentar els plats al capatàs, no faries cap jornal.

—Això sí que és vida, la d'aquest senyor Rector. Cantant gori-goris, s'ha fet una torre a Rubí.

—I què! Jo, portant sac de "sent", m'he fet una boradura a l'esquena.

—Després direu que no tinc ull i que sóc un caçador de nyigui-nyogui. Mireu quin conillet.

—Noi, si que és maco! Escolta: Trobo que has fet molt bé de matar-lo, perquè ja es podria.

—Apa, siguem-hi. Tu, "Cuanito", quants déus hi ha?

—Déu us empari, Déu vos guard i el senyor Déu de la Plaça vella.

—Porta la cédula?

—Sí, senyor. Si és servit.

—Aquesta no serveix. Ha d'ésser la d'ara.

—Caram! Miri-se-la bé, perquè només té sis mesos i encara està ben nova.

—Miri, mama. Aquell tan vell balla el charleston.

—Calles, desvergonyat? No veus que és el mal de Sant Víctor?

—Ondima, Toni, mireu quin aburadó.

—Burro, que no veus que és una cascada?

JOSEP SERRA.

Sembla que és un fet imminent la destrucció del barri de les Dressanes. A nosaltres ens sembla molt bé. El barri de les Dressanes era un "ghetto" on s'hi refugiava tota la gent indesitjable de Barcelona. Era un cau de misèria, de vici i de vilesa.

Però entre la gentussa de les Dressanes hi vivien famílies d'obers, dignes de tot respecte i consideració.

Abans de tirar a terra aquestes cases s'ha de pensar en edificar-ne de noves.

Un obrer no pot quedar-se al carrer. Per quina raó? Perquè és una de les poques persones dignes de respecte i estima.

A Lima ha estat posat en llibertat el "condottiero" Santos Chocano. Estafador a Espanya, ha estat assassinat a Lima.

Posar-lo en llibertat és una vergonya indigna per a una nació que vol passar per civilitzada.

Davant del conflicte de Nicaragua, venuda vilment pel president Díaz, a Nordamèrica, els liberals han iniciat una campanya contra la política imperialista de Coolidge.

Les bèsties negres de Mussolini han assaltat la casa de l'autor dramàtic Robert Bracco, anarquistes, i han destruït tot el que han trobat. Altrament, el Govern del grotesc personatge ha prohibit la representació d'obres del gran autor i la venda dels seus llibres.

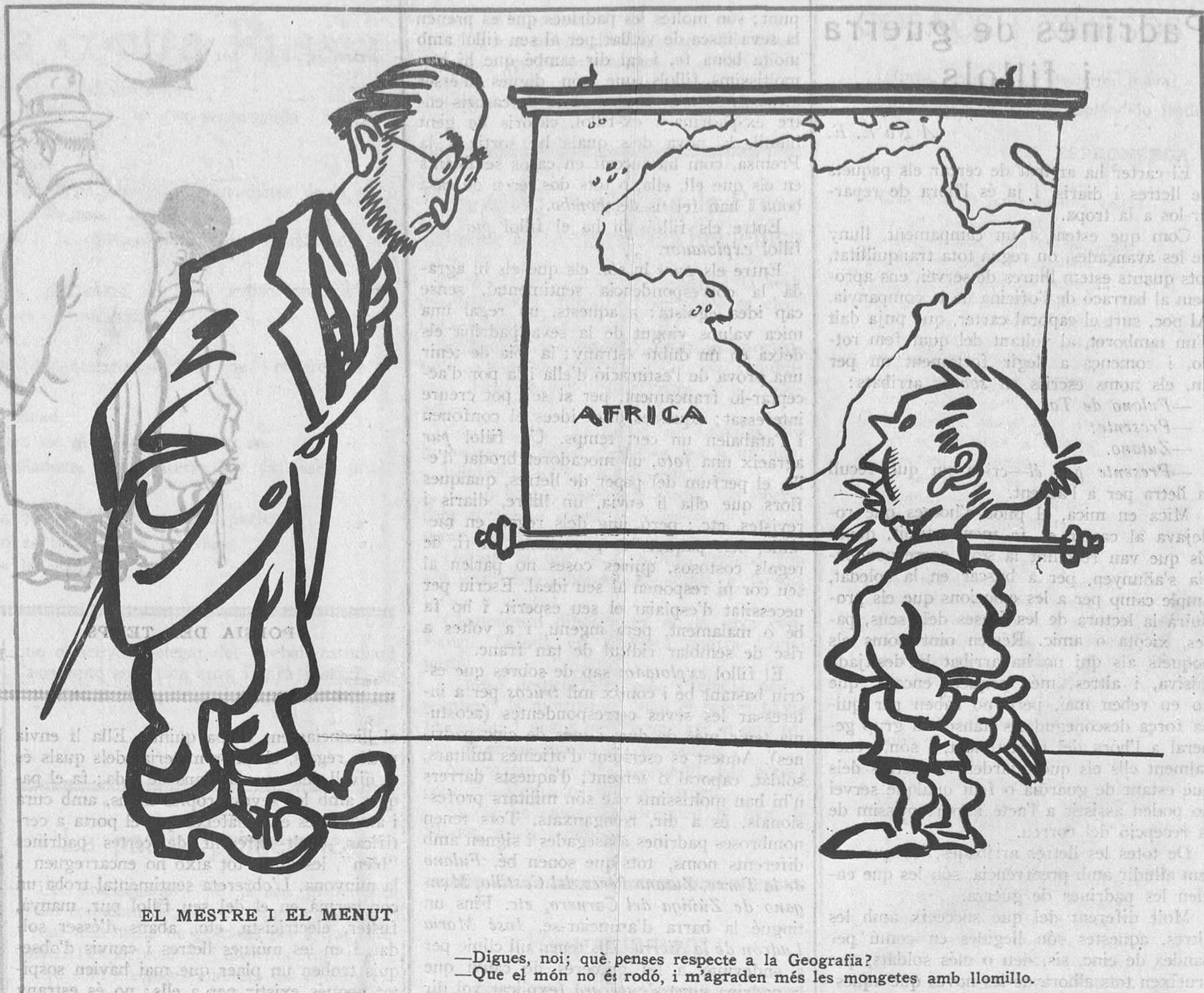
Es una salvatjada més que el món civilitzat ha de tenir en compte.

Ha mort a Varsòvia un gran novel·lista rus: Miquel Artsybachew.

Era un temperament liberal i un gran artista.

Catalunya té dos acadèmics: Mossèn Llorenç Riber i el famós "Xenius".

Perquè la Societat de Nacions no s'ocupa de les vergonyoses salvatjades d'Itàlia?

EL MESTRE I EL MENUT

—Digues, noi; què penses respecte a la Geografia?
—Que el món no és rodó, i m'agraden més les mongetes amb llimillo.

Perquè la Societat de Nacions no serveix per a res. Es a dir, sí: serveix per a passar l'estona.

A París, en un partit de fútbol, un futbolista ha estat mort d'una cossa.

Avantatges de la civilització!

A Xina segueix la guerra. Un gran aire de llibertat s'escampa per l'imperi.

No s'estranyi el lector de què parlem tant de l'estranger. Es que no podem parlar d'Espanya. A Espanya no passa res. Tot va alhora, tot està tranquil a casa nostra.

Diuem que daquí mil anys el Japó desaparèixerà a conseqüència dels terratrèmols, erupcions volcàniques i altres alteracions geològiques.

D'aquí mil anys? Els japonesos ja tenen temps per a mudar-se de casa.

A Barcelona també hem tingut el nostre petit terratrèmol.

Aquí no ens privem de res!

I la llibertat dels presos polítics i socials? Fa temps que es parla d'una amnistia, i aquesta amnistia no acaba d'arribar.

I tant que l'esperem!

Tots els diaris han plorat unes gotes de ridícula literatura per la mort d'un elefant del Jardí d'Acclimatació de París.

I, en canvi, que pocs són els diaris que tenen un record per als obrers sense feina!

S'ha concedit un esmorzar de quinze cèntims als presos.

Quinze cèntims sense descompte? Ja n'hi ha per a comprar cacauets.

Tres soldats embriagats van atacar el públic a la baioneta a Budapest i van ferir trenta persones, sis d'elles greument.

Aquests minyons es deuen pensar que es trobaven al camp de batalla.

A Pamplona està nevant quan escrivim els presents repics.

Encara? Sí que estan frescos a Pamplona!

A Nova York una senyora va donar una bufetada al famós Kerenski.

"Ahí nos las dén todas."

A Singapore els xinesos van celebrar una manifestació per a solemnitzar l'aniversari de la mort de Sun-Yat-Sen. La policia anglesa va matar sis manifestants.

Ja contestaran a Canton.

En aigües xineses ha estat detinguda la senyora de l'ambaixador soviètic a Canton.

"It is not very gentleman, míster Chamberlain."

Terratrèmols, aprop; a 70 quilòmetres.

Encara no tenim prou malvestats a casa, per a què els elements també se'ns girin en contra?

Ens han assegurat que els uruguaians volen tornar a fer la travessia a l'Atlàntic per a provar si tornen a ésser raptats.

Diuem que els va agradar tant el captiveri...

L'Ignasi Iglesias ja està bo. La seva malaltia ha estat aguda, però, sortosament, breu. No cal dir com ho celebrem.

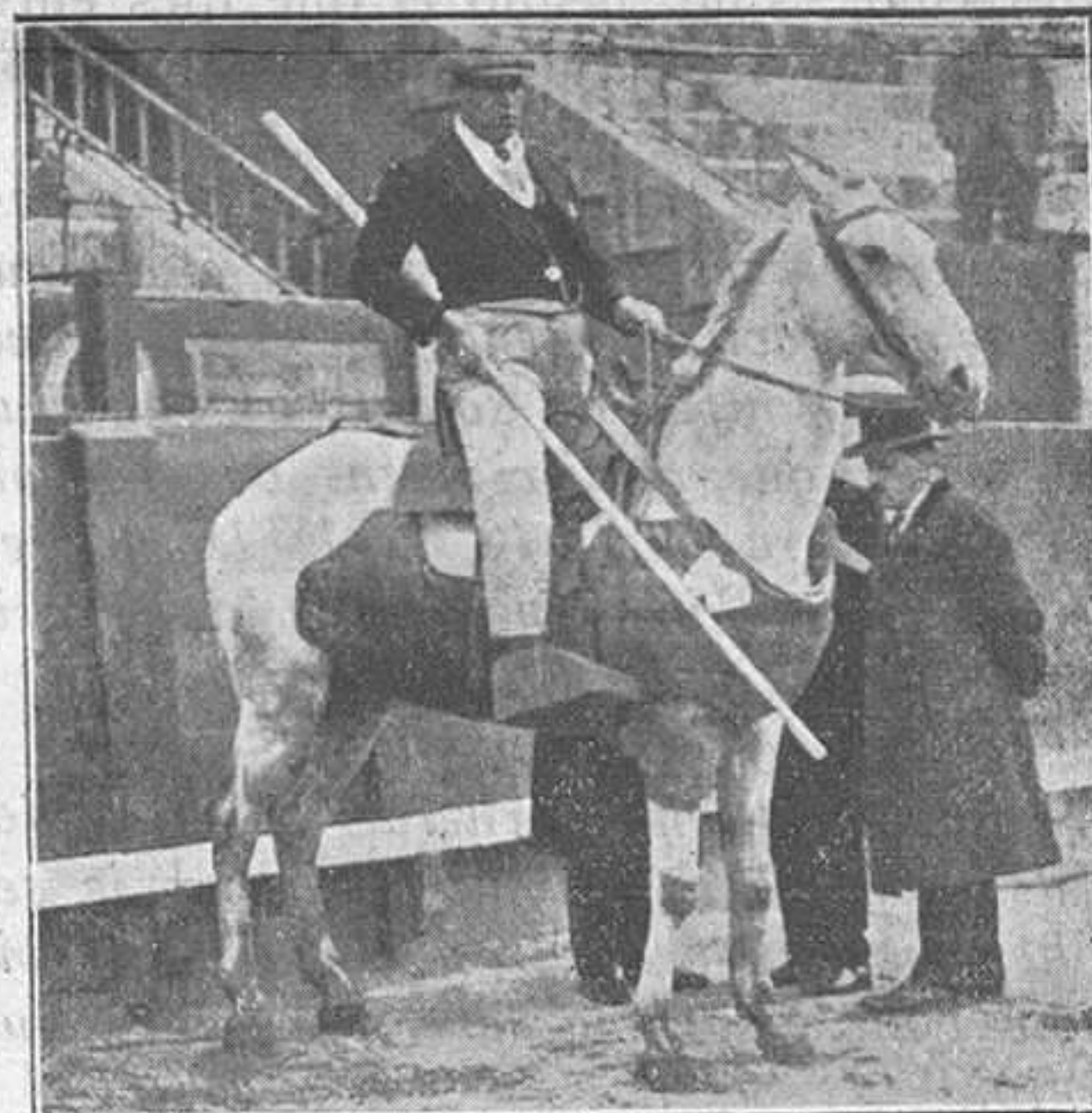

Joan Trullàs: Hem ingressat les seves 5 pesetes a la subscripció d'"El Diluvio". No ens sembla bé obrir-ne una altra en competència amb aquest col·lega.—Castells, Badalona: Vostè no pensa que hi ha censura. — J. Puig: Massa llarg el seu article. No ens convé de gaire més de mitja columna. Tingui-ho present.—Toni Grau: Això no són versos, són ratlles curtes.—Esteve Pous: Idem. Altrament, el gènere amatori no és del nostre ram.—Farré, Lleida: Enviï tot el que vulgui. Ho inserrirem amb molt de gust.—Ros: Això mateix en prosa s'hauria pogut publicar. Comprendi que materialisme en vers...

AVIS

Recordem als nostres estimats col·laboradors que tota la correspondència deu anar dirigida al Director de LA CAMPANA DE GRACIA. El que no vingui amb aquesta forma no serà contestat.

Impremta La Campana, L'Esquella, Oim 8, Barcelona

LES GRANS REFORMES SOCIALS
En posen uns "petos" als cavalls de les places de braus. Molt bé! I les cases per a obrers?